

© 2004, 2010, 2014 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Aurel Gheorghiu-Cogealac, *Demonii îmblânziți* (detaliu), 1995

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

SUCEAVĂ, BOGDAN

Venea din timpul diez/Bogdan Suceavă. – Iași: Polirom,
2014

ISBN print: 978-973-46-4096-6

ISBN ePub: 978-973-46-2054-8

ISBN PDF: 978-973-46-2522-2

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

BOGDAN
SUCEAVĂ

Venea din
timpul diez

roman

POLIROM
2014

— Iar ceea ce își amintea, continuă Cneazul, erau scene precise din trecut. A povestit unui ziarist de la *Cronica de Iași* faptul că la bătălia de la Podul Înalt armata Moldovei nu a angajat în luptă patruzeci de mii de oșteni, așa cum se crede, ci doar douăzeci și opt de mii. A povestit bătălia de-a fir a păr, cu detalii de mare exactitate. Articolul a apărut acum două luni. Ieri seară însă, a apărut la un post TV local și a afirmat că el este o reîncarnare a lui Ștefan cel Mare. A spus că își aduce aminte integral viața precedentă, tocmai pentru că ajunsese la acel punct de întoarcere dintre viață și moarte când orice barieră între vieți se dă la o parte și recuperarea memoriei spirituale devine posibilă. Memoria fizică este ceea ce trupul acesta își amintește. Memoria spirituală este ceea ce sufletul a trăit, în șirul întreg de reîncarnări. Omul acesta își poate aduce aminte ultimele sale trei vieți. Se mai reîncarnase o dată, în veacul al XVII-lea, dar nu fusese o existență interesantă. În schimb, ceea ce spune despre viața de dinainte, asta e uimitor. Se pare că avem de-a face cu Ștefan cel Mare și Sfânt reîncarnat.

Darius își dresese vocea. Nu se știe de ce, dar nu arăta prea fericit de această veste. Zise:

— Suntem noi siguri că e așa? De unde știm noi că nu e doar un zevzec izbit de camion care vede aieva filmul cu Gheorghe Cozorici în rolul principal?

— Asta am crezut și eu la început. Dar, după ce am citit interviul și după ce am văzut înregistrarea casetei făcute la Iași, eu unul m-am convins. Eu cred că e adevărat. Să știi că ceva-ceva e acolo.

— Aș vrea să știu mai multe înainte de a fi la fel de bucuros ca tine, frate, spuse Darius.

— I-am găsit numărul de telefon ieri seară, spuse Cneazul, am vorbit cu el, l-am chemat la București. I-am povestit despre noi. Ajunge aici

în două ceasuri, cu intercity. Eu cred că ar trebui să ne hotărâm ce să facem.

— Ei, ce facem, mergem la gară! zise Negru.

— Asta bineînțeles, admise Darius, cu un glas mai puțin energic ca de obicei. Dar cum de ne dăm seama cine este el și ce vrea?...

Un moment de liniște. Apoi Darius, cu un zâmbet șagalnic, zise:

— Îl vom primi ca și când am fi convinși că el este Marele Ștefan. Apoi îl vom aduce aici și vom discuta cu el. Și îl vom întreba diverse lucruri din istorie. Lucruri pe care noi le știm și asupra cărora avem informații, lucruri verificabile, confirmate clar. Apropo, unde e Neagu?

— Neagu e acasă, răspunse Cneazul.

— Credeți că Neagu știe destule despre Ștefan cel Mare? întrebă, oarecum retoric, Darius Georgescu.

— Cum să nu! Și-a scris teza de licență despre el! Nu mai ții minte cât ne-a împuiat capul cu asta? E obsedat de Ștefan cel Mare!

— Corect. Negru, te rog, du-te la el acasă și adu-l la ora opt în blocul neterminat de la Grădina Icoanei. Ne vedem la etajul patru, ca de obicei. Noi ne ducem la gară să așteptăm trenul de Iași.

— Ți dai seama, spuse Negru, ce ar fi dacă e adevărat? Ți dai seama? Vestea Domnului pretinde că-l au pe Fiul Domnului, da' nu e sigur deloc. Iar noi am putea să-l avem alături de noi pe Ștefan cel Mare însuși! Ția de la Vestea Domnului stau toată ziua îngrămădiți într-o vilă, vorbind și făcând teorii, iar străzile sunt ale noastre, toate sunt ale noastre, Bucureștiul e al nostru. I-am spart. O să ajungem cea mai puternică mișcare din București. O să reușim. I-am spart.

Darius puse mâna pe umerii lui și-l privi în ochi, voind parcă să-i sugereze că e vorba despre o chestiune mult mai serioasă decât s-ar putea crede la prima vedere.

— Poate n-ar fi bine să pornim la drum cu idei preconcepute. Să nu plecăm la drum așteptându-ne

ca pe peronul Gării de Nord să fie chiar Ștefan cel Mare. Să nu ne așteptăm să vedem ceea ce poate că nu există. Dacă greșim în chestia asta – suntem terminați. Nici dracu' n-o să ne mai creadă vreodată dacă suntem proști acum.

— Așa e, așa ar fi mai bine, încuviință celălalt.

— E un om lovit de camion, sper că vă dați seama.

Se auzi un oftat adânc.

Apoi începură să discute cum ar putea ajunge la gară cu toții. Se hotărâră să ia metroul de la Piața Victoriei pentru o stație. Pe drum n-au stat de vorbă prea mult. Erau cu toții cam îngându-rați. Dacă s-ar descoperi că totul nu e decât o contrafacere sau o nebunie, nu s-ar dezumfla oare tot entuziasmul lor pentru Causă? se gândea Darius. Bineînțeles că nu. Un adevărat războinic trebuie să știe să înfrunte și diversiunile inamicului. Diavolul însuși le-ar putea trimite un nebun ca să-i tulbure. Cauza adevăratului și autenticului Ștefan nu este în discuție acum. Miza nu este asta. Miza ar trebui să fie adevărul. Marele și superbul adevăr al poporului român, asta e miza.

Înainte să coboare din metrou, lui Negru i-a scăpat de sub pardesiul larg, negru, pe podeaua vagonului, crucea de lemn pe care o folosea ca armă. A ridicat-o repede de pe jos. Ceilalți călători se făcură că nu au observat nimic. Adevărul e că puțini mai văzuseră vreodată așa ceva, o armă în forma pe care o au de obicei prescurile.

Au ajuns pe peron și s-au pus să aștepte.

* * *

Atunci când omul acela a coborât din trenul de Iași, l-au recunoscut pe loc. Îl așteptau pe peron și s-au îndreptat către el. Deși nu era înalt, l-au zărit de la distanță. Era un bărbat micuț, cu umeri lați, musculoși. Părul blond, lung îi atârna până pe umeri. O mustață blondă, stufoasă îi

lumina fața. Fruntea îi era tăiată de un rid vertical, adânc. Pe obraz avea o creștătură roșie, urmă de la accident.

Au rămas nemișcați în fața lui.

Un moment, nimeni n-a zis nimic. Apoi Darius îngenunche și făcu un gest larg, de închinare dinaintea seniorului medieval. Spuse:

— Bine ai venit, Doamne!

Ceilalți puseră și ei genunchiul în pământ.

— Bine v-am aflat, vitejilor, zise străinul, fără a părea surprins deloc de primirea care i se face.

— Să mergem, spuse Negru. Cred că încăpem cu toții în patru taxiuri.

Cneazul îi făcu semn oaspetelui să-l urmeze, iar acesta, cu un aer ceremonios, înclină din cap ușor. Negru își aprinse o țigară, simțea că are nevoie. Ieșiră din Gara de Nord și chemară taxiurile.

* * *

Odată ajunși în blocul neterminat de la Grădina Icoanei, îl invitară pe oaspete să urce primul.

— Ce este locul acesta? întrebă oaspetele.

— Acesta este Cartierul General, răspunse Darius, cu nedisimulată mândrie.

Ajunseră la etajul patru. Zece scaune de fier forjat erau așezate în cerc, în jurul unei bucăți mari, rotunde, de beton. În colțurile încăperii, care fusese proiectată inițial să fie o sufragerie uriașă, se aflau butoaie gata să fie aprinse. Pe un perete aștepta fixată o torță; Negru se duse și o aprinse cu bricheta.

— Suntem pe cale să ne strângem rândurile, spuse Darius, care îl urmărea cu coada ochiului pe oaspete.

— La biserică mergeți? întrebă deodată acesta.

— Da, mergem împreună uneori.

— În fiecare duminică?

— Nu, nu chiar, dar mergem împreună de multe ori.

— Stați toată slujba?

— ...Nu, stăm cam un ceas...

— E foarte important să stați toată slujba și să vă împărtășiți la sfârșit. Și să vă spovediți des. Sunteți oșteni și pentru voi așa ar fi bine. E foarte important cum merg sufletele voastre prin lume.

Arătând cu degetul către Cneaz:

— Tu, de câte ori te-ai spovedit anul ăsta?

Tânărul înalt, cu obraz smead, privi în jur.

Apoi îi răspunse:

— Niciodată.

— Dar anul trecut?

— Nici anul trecut. Nu m-am spovedit niciodată.

— Aha, zise oaspetele, trecându-și mâna prin păr.

Se apropie de Darius și îi atinse obrazul. Îl trase de pleoapă și i se uită atent în partea de jos a pupilei. Spuse:

— E foarte important, de asemenea, să vă căcați des, ca să eliminați toxinele din organism. Tu nu te-ai căcat azi, stai mai încolo. Cum te cheamă?

— Darius, Măria Ta.

Atunci Neagu zâmbi politicos și întrebă, încercând să dea altă turnură discuției:

— Abia așteptam să ne întâlnim. În visurile mele cele mai fericite îmi imaginam că ne vom întâlni. Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu Măria Ta așa cum aș fi stat cu bunicul meu.

Oaspetele zâmbi cu îngăduință. Neagu, încurajat de zâmbet, continuă:

— Îți mai aduci aminte, Măria Ta, de zilele când ai poruncit spătarului al doilea, Filip Pop, să treacă în secuime? Ce s-a întâmplat atunci? Te rog frumos, povestește-ne.

Bărbatul cel blond se scărpină în barbă, ca și cum și-ar fi amintit ceva ce avusese loc mai ieri.

— Da, asta îmi aduc aminte foarte bine. Toate oștile care veniseră să calce Țara Moldovei găsiseră câte săbii au vrut în secuime, dintotdeauna. A fost anul când l-am prins pe Petru Aron și l-am scurtat de cap, pentru că umbla cu vicleșuguri și scria cărți la boieri și la craiul Cazimir ca să

ajungă domn în Țara Moldovei. Filip Pop era un bărbat așezat, cu mare pricepere la luptă, atât pentru el, căci știa să-și păzească pielea și să-l pârlească pe cel ce-i ședea în față, cât și pentru ceata lui, căci el îi băga în foc și tot el îi scotea de acolo. Și i-am dat poruncă să ia bărbații din două sate răzășești și să prade cât le-o pofti lor inima în secuime, fir-ar parastasele lor de nemeși nenorociți și cristelnița lor de porci! Cine au fost grosul oastei cu care Matei au venit la Baia? Cine au fost grosul armiei lui Daroch Ianos, adică patru mii de secui? Cine l-au jelit cel mai tare pe Daroch Janos, când au aflat că a fost descăpățânat de răzășii noștri? De ce la fiecare năvală în Țara Moldovei secuii se găseau cei dintâi gata de luptă? Spuneți-mi! Păi, cum să nu-i poruncesc eu lui Filip Pop să facă și el în secuime ce ne-a făcut nouă tătarul în ținutul Hotinului? Putem să fim și noi tătari, dacă trebuie, pizda mamii lor de javre! Nu-i așa că putem?

După un moment de liniște, oarecum tulburat de poveste, Neagu își dresе vocea:

— Așa e, Măria Ta, spuse.

— Zi mai departe, murmură Darius, care începu să fie pentru prima oară interesat de istorie cu adevărat.

— Da, și bine le-a prins, zise Ștefan, căci niște ani mai târziu, cinci mii de secui au venit să lupte alături de noi la Podul Înalt. Bine le-a prins. Frica e și ea un fel de dragoste.

Neagu îi făcu lui Darius un semn discret din cap că da.

— Măria Ta, dacă nu ți-e cu supărare, te-aș mai întreba ceva.

— Zi, omule.

Aici Neagu simți potrivit să se ridice în picioare, cu respect.

— Povestește-ne cum a fost cu războiul cu Laiotă Basarab.

— Ah, fir-ar prescura lui de curvă bătrână! zise reîncarnarea lui Ștefan cel Mare și Sfânt.